

XXX. ÉVF. 1930. OKTÓBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGRÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

**A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET**

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

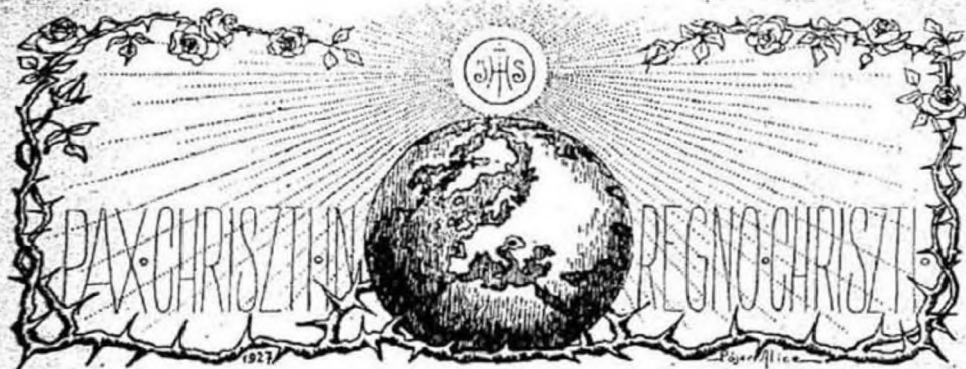
TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: Az Eukarisztia erejével. — *Galler Géza*: Feszület előtt. — *Tóthné Kolosi Z. Alojzia*: Köszönet. — *Endes Mihályné*: Szentáldozás. — *Nagelreiter Alajos dr.*: Utolsó Útravalónk. — *Paál Jenő*: A két orvos. — *Király Ödönne*: A kenyér. — *Német István*: A kis harangvirág. — *Reiner Irma*: Ó, Jézusom, mit adjak Néked? — *Krónikánk közlése a jövő számra maradt.*

Az iskolai év elején minden szülőnek nagy gondja, hogy milyen folyóiratot rendeljen meg gyermeke számára és milyen imakönyvet vegyen kis gyermekének. Az «Örökimádás» m. t. előfizetőinek segíteni akarunk ebben a gondban, amikor szeretettel ajánljuk nekik a «Jézusom Örömom»-et és «Az isteni Gyermekbarátnál» imakönyvet.

A «Jézusom Örömom» szeptember-júniusig, tehát az iskolai évben havonként megjelenő képes kis folyóirat. Terjedelme és kiállítása megegyezik az «Örökimádás»-sal. Évi előfizetési ára 1 P 60 fill. Kiadóhivatala ugyanaz, mint az «Örökimádás»-é. (Budapest, IX., Üllői-út 77. alatt.) «Az isteni Gyermekbarátnál» pedig az eddig kiadott legjobb gyermekimakönyv. 412 lap terjedelmű, szép vászonkötésben a legügyesebb módon beállított oktatásokat és imádságokat tartalmazza, amelyek Hollandiában a gyermekek páratlan lelki műveltségéhez vezetnek. Csatolya van hozzá egy tartalmas énektár is. Ára csak 1 P 50 fill. Külön a győri egyházmegyében használatos énekek gyűjteménye 50 fill. Megrendelhető a Központi Oltáregyesületnél, Budapest, IX., Üllői-út 77.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése	2-50	Kis szent Terézia szelleme... ..	3-50
Egyes példány	—25	Litánia latin szöveggel	—05
Régi teljes évfolyam	1-20	Litánia szent Józsefről	—05
Régi egyes példány	—10	Levelezőlapok «Örökimádás-temp-lom»	—10
Az O. E. Útmutatója	—80	«Kánter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Örömom» folyóirat, előfizetés egész évre	1-60
Felvételi füzet	—10	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—32
Érme	1—	Indulója	—08
Szervezése és működése	—10	Kis Örökimádás imakönyv... ..	1—
Jézus Szíve hónapja, füzve	—30	Fehér liliom... ..	—15
Kötve	—60	Az isteni Gyermekbarátnál ima-könyv	1.50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Hozzávaló énekpótfüzet	—50
Szent Zita élete	—20		
Egyszerűbb kiadás... ..	—10		

Az Eukarisztia erejével.

A KÁRMERRE járunk, halljuk a nyomor kiáltásait és beleütközünk a gondok terhes felhőibe. Talán a legboldogabb ember sem igazán boldog manapság, amikor a sok boldogtalanság szenvedő alanyait akarva, nem akarva meg kell látnia. Még a legigazibb öröme is hangfogót tesz a munkanélküliség felénk meredő problémája, amelyet az egész világon egy titkos erő — de nem isteni ám, hanem az Isten legnagyobb ellenségéé — hozott létre. Még a falvak természetes életébe is bekopogtatott e probléma s ha a városokéhoz mérten nem is számottevően, mégis igen fájdalmasan nehezedik egyes családok életére, mert együtt jár vele az eladósodás, a nyomor és velük a sötét gondok.

Álljunk szembe velük az Eukarisztia erejével.

A legméltóságosabb Oltáriszentség bevilágítja korunk problémáinak sötétségét. Amennyire szomorú a hitetlen ember világszemlélete a nyomor idején, annyira vigasztalással teljes a hívő számára az a gondolat, hogy Isten szeme előtt történik minden. Ő tud mindent, megengedte a nyomort is, mert javunkra fordíthatja azt is. Hogy csak egyet említsek, azok a hatalmasok, akik öntelten irányítják országok sorsát, most átlátnak saját tehetetlenségük árán, mennyire kell az Úr Isten közreműködése a világ sorához. Mennyire kell küzdeniök azon Isten nélküli elvek ellen, amelyeknek szabad utat engedtek eddig a sajtó és politika terén országaikba. Amint látják, milyen a vallás nélküli tömeg, amikor szenvedések súlya alatt elvakultan tör-zúz és kész a saját nyomorát tetézni mások javainak rombolásával és vérontásokkal, csak világos előttük, hogy a hit nélküli ember nem igazi ember, még a vadállatoknál is veszedelmesebb, mert akármilyen, a nemeslelkű és a hit alapján álló ellenfeleket mindig köti a vele szembeni felebaráti szeretet és a lélek értékének tudata, azért nem tehet vele úgy, mintha nem volna ember. A jelen társadalom sötét problémáira senki sem vetíthet más világosságot, mint az igaz hitét. S a fénylő kereszt alatt meg kell találnia a társadalomnak a leg-

fenségesebb Oltáriszentséget, amelyből a szenvedőre Krisztus szeme néz. Amely előtt a nyomorúsággal küzködő ember lelkébe új erő költözik, mert érzi, hogy vezére szeme előtt harcol, s ez a harc biztos győzelemmel fog végződni s az igazi élet koronáját fogja megszerezni.

Az Eukarisztia ereje ezen fölemelő gondolon túl is megnyilvánul. A szentáldozásnál a lélek a kegyelmek folytán új és új megvilágításokat kap, hogy vallásos meggyőződésében megerősödjék; a Krisztussal való találkozás öröme elfeledteti vele a szenvedés keserűségeit és Asszisi Szent Ferencként hálásan fogja megcsókolni a nyomor száraz és fekete kenyérdarabját is. A minden gyönyörűséget magában rejtő kenyér így természetfölötti módon ad ízt a silány ételnek, és a végén rájön a nyomor embere, hogy a szegény sors valamicskáját is meg kell köszönni, mert azt is az Isten adta. Az elégedetlenség kifakadásai még sohasem nyitották meg a jobb jövő ígéretföldjét. A zúgolódó zsidóknak küldött ugyan Isten egyszer fűrjeket, de nem a javukra, hanem a vesztükre, mert húsuk élvezetétől igen sokan elpusztultak.

Az Eukarisztia — a Krisztus legszentebb áldozata gyümölcseinek közvetítője — áldozatainkhoz épen az áldozatrakészség erejét szállítja, mert megtanít a legnagyobb problémák megoldásához elengedhetetlenül: «Atyám, múljék el e pohár tőlem, mindazonáltal ne az én akaratom legyen, hanem a Tied.»

Vigyük — Krisztus eukarisztikus országáért való apostoli propagandánkkal — bele az embertársaink lelkébe az Eukarisztia erejét. Ha nem bírja már valaki az életet, Krisztushoz vezessük el, Ő segíteni fog vinni a keresztjét. Nem megszokásból mondjuk ezt, hanem tapasztalatból, mert láttunk lelkeket megállani és leroskadni keresztjükkel, akik az eukarisztikus Jézus közelében megújultak és erősen járnak kálváriájukat.

Eukarisztikus Jézus, töltsd el híveidet a legfelségesebb Oltáriszentség mindent legyőző — erejével.

Dr. Mátrai Gyula.

KÖSZÖNET!

Köszönöm, hogy velem jöttél,	Szavad hallom, tudom, érzem,
Hogy mellettem maradtál.	Egyebet nem tehetek,
Beszélj, Krisztus, itt veszély,	Minthogy némán átölelem
Beszélj, drága nagy Király!	Nekem nyújtott keresztet.

Köszönöm, hogy megértted,

Hogy a kemény keresztet

Annak, aki nagyon szeret,

Könnyből is rózsá terem.

Tóthné Kolosy K. Aloysia.

FESZÜLET ELŐTT.

Láttál már, Uram, mosolygó szívvel,
láttál már sírni megtört reménnyel,
de lelkem nyugalmát, drága kincsem,
mindig megadtad, irgalmas Isten.

Itt vagyok ismét, eljöttem hozzád,
csókolni szeretném halvány orcád,
sebzett tested' csak bámulja szemem.

Egy száraz rózsát morzsol a kezem
s mint némán hulldogálnak szirmai:
távoznak lelkem fájó gondjai...!

Galler Géza.

Szentáldozás

Ha szeretünk valakit alázatos szerénységgel, vágyunk magunkat megtagadva feláldozni érte. Boldogok vagyunk — ha adhatunk — tehetünk valamit annak, akit szeretünk.

Drága, kedves, szent nekünk minden hely és tárgy, ami kapcsolatban van szereteteinkkel. Fokozza ez érzelmeket a kegyelet — ha az illető már halott. Mennyivel fokozottabb mindez, ha Jézus — Isten és a — Szentháromság iránti!

Az emberi lelket a legjobban szerető — s ezt a legjobban ismerő Jézus hozta a leghatalmasabb szeretet áldozatát érettünk — s ennek az emlékek konzerválására adta a legmaradandóbb — és egyben a legütökzatosabb emlékeztető emléket, a szent Ostyát.

Az egymást szerető emberek arcképüket adják — s ez a legkegyeletesebben őrzött emléktárgyunk.

Jézus is saját magát hagyta, de egy elkophatatlan, eltörhetetlen portréban.

Örök életű s valóságos jelenlétű — varázslatos titokzatosság.

Lefátyolozott bizonyosság. Vonz, lebilincsel, kiáradó, lüktető — uraló hatalom. Le kell előtte borulni. Isten jelenlétének érzete ez. Isten megjelenik. Átváltozik az általa teremtett anyag az Istenemberré. Ő ott áll. Ő felém jön. Felém, a méltatlan teremtménye felé s én boldog megsemmisüléssel kinyílok s Ő belém lép. Kitárom lelkem karját, kezét s kérem — hívom, hogy jöjjön belém s maradjon velem, mert este van — sötét éjtszaka Ő nélküle.

Kinyújtott tenyeremre lép és puhán lépdél karomon felém, belém. Lelkem tenyerén ott maradt lába sebének véryoma. Átszellemülök. Kiemelkedem bűnös voltomból, zűrzavaros világomból. Több lettem. Isten bennem van. Szent csoda tisztít meg. A méltatlanság boldog szeretete javulási vágyat vált ki. A mindenütt jelenlevő Isten kiemelte e megszokottságból ezt az egyesülést.

Krisztusi tapasztalati alapon és formában ünneppé emelte ezt a bizonyosságot.

Emlékezzünk Jézusról!

Emlékezzünk a szeretet parancsáról!

Emlékezzünk a teljesen beteljesített megváltásunk aktusáról.

Emlékezzünk az emberi hatalom fölötti feltámadásról.

Meghalt — feltámadt s e sérthetlenségével újra él e tapasztalati formában rejtőzve.

Ez is emberi hatalmon felüli ténye Krisztusnak.

Szeret. Szeretetre serkeni — mert szeretetemre vágyik.

Feléje sietek. Nem váratom. Egyesülök vele. És Ő kiemel bűnös valómból.

Rövidke pillanatok ezek, de én megszoríthatom e pillanatokat. Én nyújthatom meg ezt az időt. Tőlem függ, hogy hány ilyen pillanattól áll életem eme lánca, amely a legerősebben köt Istenhez.

Tőlem függ az egyesülés bensősége, gazdagsága, állandósága. — Tőlem.

Isten mindig megadná magát — Ő mindig velem van. Ő mindig szeret. A rést engedő én vagyok. A közönyös is csak én vagyok. A késlekedő, elmulasztó, a tékozló is csak én — én.

De legyek a felfogó, a felhasználó, legalább igényből szerető!

Ha a nagy élet áramának hullámai elsodortak minden talajt lábam alól s csak a reménység örökzöld repkényébe kapaszkodva ez maradt kezemben az utolsónak e föld terméséből, amikor a végső menekülésem területéből csak akkora maradt, ahová térdre hullhatok s az a szikla, amelyre homlokom ráhajolhat — bizton meglátom a sziklán Jézust feszületén.

És ha ekkor a kezembe maradt repkény indát az Ő Lábaihoz teszem — akkor, akkor leválnak kezei a keresztről s magához ölel.

Ha így teszek, akkor az Atyához simulva lábaihoz kuporgásomkor békés nyugalommal hajthatom majd fejem ölébe, mert Jézus törődő szeretettel fog mellettem állani, amikor fejem felé a Szentlélek galambja fog szállni. Fölém, méltatlan fölé. E fölötti csodálkozásomra felel a hátam mögött álló Istenanya, mint a Szentlélek áramának felvevője és tovább adója.

Érzem s tudom, hogy ez útra terelnek s ott vezetnek védő szentjeim.

Éndes Miklósné.

Utolsó Útravalónk.

VÁNDORLÁS az életünk. Nincs itt maradásunk. Haza megyünk, haza a mennyországba, föl-föl a végtelen örök Lényhez, Istenhez. Oda azonban csak az istenes élet és a boldog halál segít. Multkor szomszédunk halt meg, egy nyugalmazott tábornok. Felesége nem mert neki szólani, hogy a betegek szentségét fölvegye. Tévesen attól félt, hogy ezzel felizgatja beteg férjét, sőt halálát is siettetné. Hiába mondtuk az asszonynak, mily szigorú és szent kötelessége, hogy még kellő időben hívja a papot ura betegségéhez. Végre az asszony akarata ellenére is szóltunk a súlyos betegnek, hogy gyónjék és áldozzék, szívesen elhívjuk neki a papot, mégis csak jobban megnyugszik majd, sőt a szent kenet szentségének ájtatos felvétele által a testi egészséget is visszanyerheti, azonban az elvakult asszony álűrüggyel, áltatással meggyőztette a dolgozó. Néhány nap múlva váratlanul eszméletlen állapotba jutott a beteg, akinek az Úr szolgálója már csak az utolsó kenet szentségét adhatta fel. — Ez az eset megrendített. Én nem szeretnék ilyen halállal kimulni e világból. Bízom Jézus szentséges Szívében, hogy az Ő kegyelméből még jókor fogok részesülni a betegek szentségeiben.

Bízatsz is rendületlenül, mert a nagykilencedet egyszer már elvégezted. Nekem még négy első péntek hiányzik a kilencedből, de remélem, hogy Jézus legszentebb Szíve életben tart addig, jöllehet rohamosan fogynak már erőim. Nem vagyunk már mai gyermekek. Mindketten túl vagyunk 65-ön. Úgy örülök, hogy a «Szív» ujságra felhívtad a figyelmemet. Belőle szereztem tudomást a nagy ígéretről. A tábornok halála engem is megrendít és szomorú szívvel gondolok sok felebarátomra, akik könnyelműen veszik a halál félelmetes és sorsdöntő pillanatát. Pedig életünk legfontosabb és legkomolyabb pillanata ez. Tőle örök üdvösségünk, vagy örök kárhozatunk függ. Életünk utolsó óráiban, különösen a haláltusa beálltakor, minden nehezünkre lesz. E végső bajvívásban a sátán is utoljára megfeszíti minden erejét, hogy rettenetes kísértéseivel végkép hatalmába ejtsen...

Milyen megnyugtató mindnyájunkra nézve, hogy isteni Jó Pásztorunk különösen e nehéz pillanatokban, életünk végóráján kíván nálunk lenni. A legméltóságosabb Oltáriszentségben szívesen eljön hozzánk: halálos ágyunkhoz és a kenyér színe alatt lelkünkbe száll, hogy minket a kemény és nehéz haláltusában megerősítsen, megőrizzen és vigasztaljon, majd pedig mint utolsó Útravalónk hűséges utitársként halhatatlan lelkünket a szép túlvilágba, a mennyországba átkísérje. Akkor mi sem félünk majd, miként az a tengerész sem félt, aki élete végén alighogy magához vette a legszentebb Útravalót, örömmel felkiállt: «Most készen vagyok

a nagy útra!» — Miért? — kérdezték rokonai. — «Mert most már nincs többé félni valóm, hiszen a Pilóta a fedélzeten van...» — És keblére mutatott, amelyben Jézus tartózkodott. Valóban ez az igazi szép és boldog halál, amikor majd Jézus legszentebb vezérletével és segítségével harcoljuk meg utolsó életharcunkat.

Kedves barátom, világosan átlátom, hogy csak az istenfélő élet biztosítja a boldog halált. Ujabbán nemes példátat követve most már én is gyakori áldozó vagyok és örömmel tapasztalom, hogy nagyobb sikerrel tudok már harcolni kisebb-nagyobb gyarlóságaim ellen. A kísértéseket Jézus kegyelmével most már könnyebben győzöm le. Mivel életem folyamán sohasem mulasztottam el a húsvéti szentgyónást és szentáldozást és karácsonykor is meg néhány Mária-ünnepre is rendszeren gyóntam és áldoztam, most pedig mint oltáregyleti a nagykilencedet is végzem, bizton remélem én is, hogy Jézus nem fog elhagyni halálom óráján, hanem mint utolsó Útravalóm hozzám, haldoklóhoz is eljön majd...

Mily végtelenül jó az édes Jézus! Nemcsak egészséges napjainkban a templomban szent oltárainál egyesül velünk gyakran, hogy a fáradtságos, sokszor igen nehéz életútunkon el ne lankadjunk, hanem életünk végóráján is természetfeletti kenyérünk kíván lenni. Személyesen eljön lakásunkba, a nagy Szentségben társunkká lesz, haláltusánkat segíti nekünk megvívni; felvilágosítja értelmünket, hogy a gonosz lélek csábításait felismerjük; megerősíti akaratomkat, hogy a kísértéseket visszaverhessük; fenntartja lelkünk erőit, hogy csüggedésbe, kétségbeesésbe, szomorúságba, türelmetlenségbe ne essünk, hanem bizakodva nézzünk a boldog örökkévalóság elé. Legszenőbb Szívének dobbanásait egyesíti szívünk utolsó dobbanásaival és lelkünket a halál sötétségén át az örök élet fényes kikötőjébe kíséri...

Valóban a legméltóságosabb Oltáriszentségnek mérhetetlenül nagy a fontossága mint utolsó Útravalónak. Sajnos, manap sok a gyengehitű katolikus, akik mintegy félnek a Viaticumtól.* A legveszedelmesebb életpillanatokban sem akarják magukhoz venni a legszenőbb Útravalót. A haldoklók félnek az élet, az örök boldog élet Adományozójától. A végtelen Szeretetet, Irgalmat és Jóságot visszautasítják. Mily szörnyű dolog! A beteg hozzátartozói, hogy meg ne ijesszék a beteget, nem akarják a lelkipásztort értesíteni, vagy későn hívják, amikor a beteg már elvesztette öntudatát, eszméletét és beszélőkéességét. A beteg sem akar papot kérni sokszor csak azért, mert nem akarja megszorítani rokonait. Micsoda hamis kegyelet, micsoda álszeretet ez! Megfosztani szeretteinket szent vallásunk utolsó vigasztalásaitól, a szentségektől, Krisztus erősítésétől! Veszélyeztetni a örök üdvösségüket!

* A legfelségesebb Oltáriszentségnek a súlyos betegségben való vétele.

Bizony, ezek szörnyű állapotok. Itt tenni kell valamit. Mindenekelőtt értesük meg mindenkivel a roppant nagy felelősséget, amellyel a hozzátartozók Isten és a beteg előtt tartoznak, hogy súlyos betegeiket még kellő időben a betegek szentségeiben részesíttessék, a legszentebb Útravalót tőlük távol ne tartsák. Azután, ha ismerünk olyan családot, ahol sem a beteg, sem a rokonok nem merik említeni a legszentebb Útravalót, oda menjünk el a beteg lakására és próbáljuk a betegek szentségeinek ájtatos felvételére rávenni. Ha pedig ez nekünk nem sikerül, értesítsük a plébánost vagy a káplánt e szomorú tényről, akiknek ez rendszerint sikerülni szokott.

Én pedig még hozzáteszem, hogy mi magunk is határozzuk el komolyan már most magunkat arra, hogyha majd súlyosan betegek leszünk, mi magunk gondoskodjunk majd a legszentebb Útravalónkról azáltal, hogy körülöttünk szomorkodó rokonainkat majd kérjük, hívják el betegágyunkhoz az Úr szolgáját a betegek szentségeivel. Végül tanuljuk meg azt is, hogy naponkint többször is imádkozzunk haldokló felebarátainkért, hogy Jézus legszentebb Szíve ne engedje őket a végső szentségek nélkül e világból kimulni. Ezt a szép szokást buzgóan gyakoroljuk, hogyha megfontoljuk, hogy minden órában százezer ember hal meg a világon.

Nagelreiter Alajos dr.

A két orvos.

ESTE VOLT. Sűrű sötétség lebegett a fehéren csillogó havas tájék felett. Vad szél száguldott a kopár hegyeken s ijesztően zörgette a bokrok és fák tar gallyait. A hegyoldalról egy merészen magasba szökő kastély ablakaiból hivatató világosság sugárzott le az útra és mint kísérteties lidércfény reszketett a havon. Nagy üres csend honolt a vidéken, megfagyott a természet. Egyszerre messziről egyenletes, halk csilingelés hallatszott. Pár perc múlva prüszkölő lovak által vont szán siklott végig az országuton s benne három, subába burkolt alak látszott. Siklott, szinte repült a könnyű szán s alatta szikrázott a hó.

A szán hátsó ülésén ketten foglaltak helyet, a plébános és az orvos. Egy haldoklóhoz igyekeztek ki a pusztába. Beszélgettek.

— Hiába, főtisztelendő úr — beszélt az orvos — a lelket sem röntgenel, sem más uton nem lehet látni, nem lehet érzékelni, tehát lélek nem is létezik. Ha pedig valami nincs, akkor azt nem lehet gyógyítani.

— De mi akkor az élet, doktor úr?

— Az élet... a legcsodálatosabb gépezetnek az emberi szervezetnek harmonikus működése. Ha a gépezet egy alkatrésze elromlik, megáll

az egész és ha nem javítják ki, bekövetkezik a katasztrófa. Azt pedig imádsággal vagy tömjénfüsttel nem lehet gyógyítani.

— És mi a mozgatója ennek a csodás gépezetnek? Nemde a lélek?

— Nem, hanem az ember ösztönös értelme.

— Szóval, a doktor úr szerint nincs lélek, nincs lelki élet és eszerint nincs szükség lelki orvosokra sem.

— Tökéletesen így gondolkodom. Különben majd meglátjuk most is a betegnél, hogy mi fog többet érni, az én orvosságom vagy az ön hókusz-pokusza.

A pap erre nem szólt semmit, csak energikus keskeny ajka rándult meg s melázó szemeivel bánatosan rátekinített a kezében tartott «Legméltóságosabb Oltáriszentségre». Az orvos szívta a szivarját és közben tovább beszélt, tetszett neki, hogy a papot kínozzhatja:

— És ha még úgy lenne, hogy ön azt a nem létező lelket meggyógyítja, mit ér vele, ha a páciens azért meghal?

— Élni fog a túlvilági életben és ott boldog lesz.

— Bah... túlvilági élet — lári-fári —. Tudja, mi történik vele? Undok férgek s a talaj erjesztő anyagai oszlásnak indítják a nagyszerű testet.

— De a lélek él, doktor úr, továbbra is!

— Nézze, papom, erről hiába regél nekem, mert úgy sem tud meggyőzni. Ezt a kis elemista gyerekek beveszik szépen, de én — aki iskolás korom óta nem gyóntam, nem áldoztam, — az én felvilágosult világnézetemmel nem hiszek el ilyesmit.

— Akkor azt sem hiheti, hogy van Isten!

— Nem is hiszem!

Az egyenletes ütemben haladó lovak ebben a pillanatban vadul horkantva félreugrottak s a szánt az árokba döntötték. A szán irtózatossággal tört darabokra s a három ember segélykiáltása összevegyült a lovak panaszos nyerítésével. Utána pár percnyi dermesztő csend következett, majd alig észrevehető mozgás támadt az árok szélén. A szán romjai alól egy alak vánszorgott elő. Alig támolygott, de azért húzta maga után a másik összeroncsolt alakot. Az alig hallhatóan nyöszörgött:

— Tisztelendő úr, én meghalok, csak azt sajnálom, hogy nem segíthetek annak, akihez hívtak.

A pap nem szólt, csak felszaggatott vérző ajkai mormoltak egy csendes imát. A haldokló hallgatta. Pár pillanat alatt átfutott szemei előtt egész eltévesztett, bűnös élete. Gondolkozott. Kis idő múlva megszólalt:

— Tisztelendő atyám, megtérek, adja fel az utolsó kenetet!

És miközben a havas országuton egy haldokló reszkető ajakkal sorolta elő bűneit, kigyúlt az égen egy fényes csillag, majd élesen szípor-kázva lefutott az égről.

Paál Jenő.

A kenyér

MARIKA nem volt szép lány. Két ragyogó szürke szeme képviselte minden földi kincsét, de ha ezzel a két csillaggal belesodálkozott a nagy világba, szinte világított róla a hamvas ifjúsága. Csakhogy neki nem volt alkalma ezt a kincsét kamatoztatni, elbujva éldegélt a csendes apróka házban ifjúságának magabazárt jellegzetes «világfájdalmával».

Vele egykorú társnői még az iskola padjaiban készültek a küzdelmes életre, az ő tanulmányai befejeződtek a középiskolában, mert atyja érthetetlen makacssággal tiltotta el attól, hogy a «román nagybirodalmi» iskolába járjon. Pedig mennyire, ó mennyire szeretett volna tanítónő lenni.

— És ugyan mire tanítanád a gyermekeket? — kérdezte csaknem kiáltva apja, amikor előadta kérését. A szeme parázslott, hogy Marika szólni sem mert ijedtében.

— Na, látod! — enyhült meg a haragja a hallgatásra és Marika megint csak nem merte megkérdezni, mit jelent az a «na, látod!»

Mit tudta szegényke, hogy ebben a két szóban egy ország tragédiája sír, egy sokmillió nép megaláztatása vergődik. Mit tudta gyermekésszel, hogy apja bénán lecsüngő karjában egy megcsontított ország kiált az igazság után, hogy korán megöszült feje a magyar ifjúság megcsúfoltatását hirdeti.

Nem emlékezhetett ölbeli gyermekkorának azokra a boldog napjaira, amikor szülei dalos kedvvel jártak a fehérfalú tornácos kuriában és anyja hangosakat cuppantott az ő pufók arcára. Amióta az eszét birta, ők mindig ebben a szegényes hajlékban éltek; apja szófukar, szomorú ember, anyja

örökké sírós. Körülötte mindig ilyen borús, ködös volt a hangulat, az iskolába csak sűgva volt szabad magyarnak lennie; ha felelni szólították, «Nagyromániában élő kisebbségnek» kellett vallania magát. Nem is szerette ezért soha a magyar iskola elhanyagolt osztályait, idegenkedett sebhelyes falaitól, papírral beragasztott ablakaitól. Hogy egyszer ezt be is vallotta apjának, az szokatlanul keményen lódította el őt magától. Akkor dőlt el a sorsa is, akkor hallotta rémülten a határozatot: «nem fogsz hát tovább iskolába járni, eleget tanultál».

Keserű szívvel törődött bele a változtathatatlanba; hallgatag, szomorú gyermek lett, aki szívét, lelkét jól elzárta mindenki elől. Nem voltak barátai, kerülte az embereket; nem érzett semmit a szülei iránt; imádkozni sem tudott szívből; még akkor sem, amikor atyja halálos betegen ágyban dőlt. Résztétlenül virrasztott néha az anyja helyett és makacsul ismételte: «árvaibb már úgy sem lehetek, mint vagyok».

Csak az utolsó éjtszaka olvasztotta meg egy kicsit. Atyja hosszan, merően nézte őt, mintha a gondolataiban akarna olvasni s végtelen jószágon, szelíden suttogta: «Marika, édes kis leányom, bármit gondolsz is felőlem, én mindig nagyon, nagyon szerettelek».

Marika megkövülve állt az ágy lábánál. Úgy bele élte magát abba a gondolatba, hogy a szülei «meg nem értése» szétszakított közöttük minden bensőséges köteléket, hogy hamarjában nem is tudott mit felelni, de még utoljára megcsókolni is elefejtette atyja kezét. A ravatálnál sok egyébvel együtt jutott csak ez eszébe, de akkor már félt a jéghideg merev halottól. Valamit szeretett volna jóvátenni a keményszívűségéből, de semmi más nem jutott az eszébe, mint anyját átölelni és csitítgatni: «ne félj, anyám, ne sírj, itt vagyok én, majd most én leszek a kenyérkereső».

Nem is engedte azután eltéríteni magát ígéretétől. Összeszedte kis holmiját, elfogadta vagyontáruk romjait, megcsókolta anyját és jött Budapestre. Könny és sóhaj nélkül búcsúzott, sőt néhány óra múlva az Alföld aranykalászos mezőségeinek láttára még boldogan el is mosolyodott a puha, foszlós kalács ábrándján, amiért elhagyta otthonát...

Igy indult el Marika kenyéret keresni.

* * *

Már egy hónapja járta a köves, golgotás utat, amelynek Isten tudja, hány stációja van, de mindegyik így kezdődött: «méltóságos vagy nagyságos uram, Erdélyből jött árva leány vagyok, el kell tartanom anyámat és magamat, juttasson kenyérhez».

Eleinte bátran, bizakodva csengett a szó ajkáról, azután lassanként megfakult, mindig remegőbb, alázatosabb lett, míg a válasz egyformán határozottan elutasító maradt: «sajnálom, ezidőszent lehetetlen, de csak türelem».

Ó, ha csak türelem kell — gondolta Marika — akkor jól van. És

várt... A baj ott kezdődött, hogy a türelemnél sokkal rohamosabban fogyott a hazuról hozott kis tőke s mert szégyelte bevallani kudarcát, nem merete haza írni: «még mindig semmi, de azért ne félj, anyám».

Egyszer-egyszer már annyira közel érezte magát a célhoz, hogy ki is nyújtotta kezét a kenyér után, de csakhamar le is hanyatlott, hiszen a kísértő kínálta azt rosszul palástolt mosolygással. Ment hát tovább a keskeny ösvényen. Eleinte még jól is esett büszkén, felemelt fejvel keresztülnézni a törpéken, de aztán mindig nehezebb lett, mert a megpróbáltatásoknak mindig több segítő társuk akadt. Egy borús reggelen bekopogtatott a legfélelmetesebb ellenség, az éhség. Mindent felélt, nem volt semmije. Egy hét múlva már ismét volt valamije, — adóssága. Akkoriban naphosszat az utcát járta, tanácstalanul állt meg a boltajtókban s a rászzegeződő gyanakvó tekintetre ijedten hebegte: «dolgozni szeretnék, akármit vállalok, adjanak munkát, kenyeret».

Az utcán tett szert egy ismeretségre. Cél nélkül sétálgató nő szólította meg, akinek ki is öntötte csordultig telt szívét. Elpanaszolta küzdelmeit, csalódásait, reménytelen helyzetét. A nő természetesen megértette és viszont mesélni kezdett a saját életéből. Marika úgy hallgatta az érzelmes történetet, mint kisgyermek a dajkamesét... csak mikor a mese végefelé csúnya fordulatot vett, akkor szökött arcába a szegyenpír.

De azért az ismeretség tovább tartott, a mesék nem fogytak el s a könyörtelen napok nem hoztak semmit.

— Legyen már végre eszed, hiszen ma vagy holnap úgyis az utcára kerülsz — sürgette naponta a nő.

De Marika — bár már fuldoklott — még nem adta meg magát.

(Vége köv.)

Király Ödönné.

A kis harangvirág.

Svájci levél.

Drága, jó lélek! Pár nap óta kis harangvirágcsokor mosolyog rám a reggeli ébredéskor és néma nyelvén is kedvesen köszönt. Itt díszleg kicsi asztalomon, szent Terézkének zsámolya előtt.

Magasból jött, háromezer méter magasból. Áldott Ielkű ápolónővérem hozta házi oltárkám díszítésére. No meg nekem is örömet akart vele szerezni, mert tudja, mennyire kedvelem az alpesi virágokat.

El-elnézegetem ezeket a takaros kis csengetyűket. Nyelvük nincsen, de azért kedvesen csevegnek. Igazán a szív bőségéből beszélnek, mert égkek színű kelyhük a magasságok üdvözlétével van tele.

Otthon is felfigyeltem a mezei harangvirág bájos alkatára. De itt

még kedvesebbek. Jóval kisebbek a hazainál, vagy 10—15 cm-es kis törpék. De finomabb, nemesebb a természetük. Művészebb a megjelenésük. Melegebb a színük. Kecesebb a koronájuk. Gyengédebb és beszédesebb egész valójuk. Látszik rajtuk, hogy a magasságok szemefénye mindegyikük. A jó nővér mondta, hogy ott fent már nincs más virág. A többi lenn maradt az úton. A kis harangvirág a legkitartóbb. Ez bírja legtovább, közel négyezer méter magasban is található.

Látod, ezért szeretem oly nagyon ezt a kis alpesi virágot. Kérzem belőle a magasságok szomját. Még gondolatnak is szép: ott ül ez a kicsi jószág a szédítő magasban a sziklák oldalán, a bércek vállán. Pár szemnyi porból s inkább az ég harmatából táplálkozik. Olyan, mint az égbe nyúló hegyek ujján a csillogó drágakő. A csodásan rezgő harmatcseppnek legmagasabb szállása. Az ég közelében a gyönyörűséges kék boltozatnak remek, kicsi kis mása.

Mintha mindegyike a magasban virrasztó pici emberi szív volna, mely a nagy honvágytól nem leli nyugalmát itt lent, hanem felsiet a legmagasabb pontra s ott várja, mikor röppenhet már haza az Atya ölébe.

Pici, kis virágom lelkünk honvágyának beszédes szimbóluma, csak csilingeld nekünk: sursum corda! Fel, fel a szívekkel, fel a magasba. Ne tapadjon a rőghöz. Ne üljön koldus módra a porban, hogy minden járó-kelő felé egy-egy morzsáért a tenyerét nyujtsa. Csak fel a magasba s öltözzünk az ég színébe, hogy a mennyország tükrözzék lelkivilágunkban. Fel a magasba! De mikor oly nehéz az út s oly gyenge a lábam. Semmi aggodalom. Ki emelte a kis virágot oda fel? Az Úr az én erőm, életem, sugja mindegyik. Korunk édes szentje, az áldott szent Terézke is felvonót, siklót keresett, hogy a magasba szálljon. S rábízta magát az Úrra. Az Eucharisztia a mi kegyelmi siklónk a magasba. Úrfelmutatáskor oly boldogan érzem, hogy könnyű a szentségi Jézust a magasba emelni, mert egész lénye, törekvése a magasságok keresése. Ha rábízom magamat, már nem a földön élek, még ha lábam a sarat tapossa is.

Szeretem a kis harangvirágot, mert a nagylelkűséget sugározza felém, ahol már haldoklik az élet, hova a köszívű irigység nem enged semmi mást, hol a perzselő nap s a duló vihar letarol mindent, ahol a folytonos kölvina ezer veszélyt jelent, ez a kis virág oda is elhat s a zordon környezetben ezt csilingeli: van Gondviselés. Van szem, mely ide is mosolyog. Van Élet, mely erre is jár. Van szerető Úr, ki előtt hódol a kemény szikla és elcsitul a vihar. Minél zordonabb a jelenünk, annál édesebb a ránk sugárzó, biztató szeretet.

A kis harangvirág zordon otthonában keresi fel a szegénységet, a nyomort, a bajt s mint a szebb élet boldog hírnöke pusztá jelenlétével is enyhít, vidámságot, békét sugároz szerteszét.

Hogy bírja ezt? A diadalmas élet üteme van benne. Aztán meg nagyon igénytelen. A sziklától alig kér valamit, egy pontnyi kis helyet. De adni tud sokat, mert magasabbról, az ég harmatából veszi erejét. Kicsisége, szerénysége megmenti a veszélytől is. A száguldó vihar előtt lehajlik. Hol a bérci erők megtörnek és lavinaszerűen alágurulnak, ott a kis virág győz, fentmarad. A nagy romok tanyáján csilingeli: az Úr küldöttje vagyok. Azért jöttem, hogy beföldjem a bércek csupaszságát, mosolya legyen a kemény sziklának s bársonyos útja erre járó Uramnak.

Jaj, ez a földi élet is tud nagyon zordon lenni. Hány lélek vérzik, szenved, nyög a bajok, a nyomor, a testi-lelki lavínak szörnyű súlya alatt! Harangvirág, kicsi mosolygó harangvirág, oly sok helyen várnak.

Nagylelkűség az Eucharisztia szülötte. Szeretni azokat, kik nem tudnak szeretni, felkeresni azokat, kik érdesek, mint a szikla, győzni ott, hol a bércek is meginognak, csak a nagylelkű szeretet, az eucharisztikus lélek tud. A szentségi Jézus tanít és segít minket a teljes önátadásra, az önfeláldozó, apostoli lelkületre. Kik a harangvirág módjára e földből csak egy pontot kérnek, hogy állni tudjanak, de a szívük-lelkük a magasból táplálkozik, azért lesz áldott még a lábuk nyoma is.

Szeretem ezt a helyes kis virágot, mert ünnepi érzéseket fakaszt lelkemben. Úgy tekintek rá, mint a magasságok glória-harangjára. Mindig mélyen meghat a nagypénteki csend után a nagyszombati glóriás harangszó. Ez a fenségesen csengő-búgó, érces nyelvű, diadalmas glória folytatódik tovább a magasságok mély csendjében, az ezernyi kis harangvirág győzelmes csilingelésében. Minden egyes kis csengőből szállva száll a hódolat himnusza: dicsérünk Téged, áldunk Téged, imádunk Téged, magasztalunk Téged, hálákat adunk a te nagy dicsőségedért.

Minő ünnepi érzés az, ha fent az ijesztő sziklák közt mosolygó virágra bukkanunk. Minő nagy kincs az, hogy az élet őrlő gondjai és sorvasztó baja közepette gyermeki szívvel az égre tekinteni, bízni, remélni, szeretni, énekelni, örülni tudunk. Nagy áldás, hogy vannak ünnepre hívó harangjaink. Mikor bányászok közt kápláncodtam, akkor éreztem meg úgy igazán: mi nekünk az ünnep, mit jelent nekünk a vasárnap. Ezek a jó emberek egész héten lent a mélyben, sötétben, koromban, szennyben, sokszor pocsoltyában ezer veszély közt keresik a kenyeret. A bánya sötétje, kormos levegője megüli a lelküket is. Arcuk, szemük fénytelen. Életük, mint a hervadó virág. S most jön a vasárnap. Egy nap, mikor nem a mélybe, de a magasba szállnak. Az a nap, mikor nem kormos sötétség, de virágos, gyertyafényes oltár fogadja őket s az orgonabúgás mellett feltör a lélek sóhaja: Hálát rebegve áldozunk, oh nagy Isten, Neked. Mily boldog voltam, mikor ennek a száraz, szomjas lelkű seregnek szólhattam, mikor az Élet igéje mellett az Élet kenyerét megehettem. Mikor

láttam, mint éled fel az a fáradt lélek s mily rugalmas léptekben megy haza, ki előbb még oly megtörtén jött a templomba. Élet, öröm, boldogság az ünnep nekünk, mert Istenünkre találtunk s benne megújultunk.

Kis harangvirág esokrom, úgy szétküldenélek, hogy csilingelj szomorú házakban örömet, csüggedő lelkekbe bizalmat, fáradt szívekbe megnyugvást, békeséget, mindnyájunknak lelkes, győzelmes hitet és ünnepet.

Német István.

Ó, Jézusom, mit adjak én Néked?!

Ó, Jézusom, én téged imádlak s eljövök Hozzád minden reggel. Bemutatom Előtted hódolatomat s bevallom az én sok és nagy bűnömet, kis hibáimat, gyarlóságaimat. Engesztelésül mit is adhatok Neked? Nincs semmim, semmim csak szegény szívem!

Te én érettem vért izzadtál, kegyetlenül megostoroztattál; töviskoszorú a fejedet sebezte meg, s válladat a súlyos kereszt egészen összezúzta. Szégyenfájára, a keresztre feszítettek fel, kezeidet s lábadat vaszszegek fúrták át; oldaladat a lándzsa hegye megnyitotta s azon kifolyt szent véred utolsó cseppje.

S ezt mind érettem, irántam való szeretetből szenvedted és én semmit, semmit sem adhatok Neked, mint az én szegény, beteg szívemet.

A szégyenfája dicsőségünké lett; e jel lett győzelmünk szent jele! Kiontott szent véred megváltott minket, feltámadtál és felmentél a magas mennybe. Ez a mi nagy, végtelen nagy boldogságunk! Ki tehet velünk nagyobb? Ki adhat nekünk többet? — Te, Uram, Te még többet tehetsz és teszesz is velünk, nekünk.

Nemcsak felmentél az égbe és ott felmutattad az Atyának szent sebeidet és érettünk kiontott drága szent véredet, lakást szereztél minekünk; hanem még így sem hagytál el, olyat adtál még nekünk, amit igazán csak Isten adhat. Eledelül adtad Magadat, itt maradtál közöttünk, velünk és táplálékunk lettél, hogy egyedül el ne vesszünk, el ne csüggedjünk a nyomorúságban, a világ nagy forgatagában. Hozzánk jössz, erősítesz, szívünkbe jössz, ha szívünk, lelkünk tiszta és segítesz, megsegítesz, hogy az mindig tiszta legyen.

Boldogságomban mit adjak én Neked?

Lábad elé teszem

Az én gyógyult szívem!

Reiner Irma.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.